

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI MỐT

HỐI LỖI MÌNH HÀO KIỆT THAN THÂN

Chỉ còn cách hai lão không đây ba trượng.

Hai lão già lại chạy nhanh hơn, Lệnh Hồ Xung phải thi triển khinh công đến tột độ mà rượt theo.

Bất thành linh hai lão dừng bước một cách đột ngột rồi xoay mình lại.

Lệnh Hồ Xung vừa hoa mắt lên vì ánh hàn quang lấp loáng thì đã cảm thấy vai và cánh tay mặt đau nhói lên. Chàng bị đối phương chém trúng rồi.

Hai lão dừng lại bất ngờ, xoay mình vùng tay phóng đao một cách rất đột ngột nhanh hơn điện chớp.

Lệnh Hồ Xung chỉ có nội lực là thâm hậu và kiếm pháp cao minh còn về phương diện ứng biến lúc lâm địch hoặc kỹ thuật phát chiêu thần tốc để đối phó với sự bất ngờ thì chàng còn kém những tay cao thủ bậc nhất xa lắm.

Hai lão ra chiêu bất thành linh. Dừng nói chuyện rút đao đỡ gạt mà ngón tay chàng chưa kịp để vào đốc đao nữa, thì chàng đã bị trọng thương rồi.

Kiểm pháp hai lão kia mau lẹ phi thường, vừa ra một chiêu đã thủ thắng ngay. Chúng liên phóng ngay chiêu thứ hai chém tới.

Lệnh Hồ Xung trong lúc hoang mang vội nhảy lùi lại phía sau.

May ở chỗ nội lực chàng cực kỳ thâm hậu, chỉ nhảy một phát đã ra xa ngoài hai trượng. Chàng tung mình nhảy luôn lần thứ hai lại xa ra hai trượng nữa.

Hai lão già thấy đối phương đã bị trọng thương vì trúng đao vào cánh tay và bả vai mà vẫn chẳng thấy đau đớn chút nào, còn nhảy lùi lại mau lẹ đến thế, nên đều giật mình kinh hãi nhảy xổ tới.

Lệnh Hồ Xung liền xoay mình chạy trốn. Lúc mới trúng đao chàng chưa thấy đau đớn, nhưng bây giờ chàng đau quá cơ hồ té xỉu, bụng bảo dạ:

- Hai lão này ăn cắp chiếc áo cà sa chắc là Tịch Tà kiếm phổ có viết vào đó thì nổi oan mình suốt đời không bọc bạch ra được. Dù sao mình cũng phải đoạt lại cho bằng được rồi hãy trở về giải cứu Lâm sư đệ cùng Nhạc sư muội.

Nghĩ tới đây chàng cố nhịn đau thò tay về phía rút yêu đao ra.

Nhưng chàng rút một cái thanh đao mới ra khỏi túi một nửa, rồi khí lực kiệt quệ không tài nào rút hẳn ra được.

Bỗng chàng nghe phía sau có tiếng gió rít lên. Địch nhân đã vùng đao lên để chém xuống đầu mình.

Lệnh Hồ Xung lại đề khí nhảy vọt về phía trước. Tay trái chàng hết sức giữ mạnh một cái. Thanh đao rút ra được nhưng đứt mất cả giây đeo.

Chàng cầm đao vào trong tay rồi vận kinh lực quăng túi đao xuống đất. Vừa mới cất bước chàng lại nghe tiếng gió quạt đến trước mặt. Hai thanh đao đồng thời chém tới.

Lệnh Hồ Xung vội nhảy lùi lại một chút.

Lúc này trời mới gần sáng. Nhưng trước khi sáng rõ bao giờ trời cũng tối sầm lại. Trờ ánh đao lấp loáng, Lệnh Hồ Xung giương mắt lên mà chẳng nhìn thấy gì.

Lệnh Hồ Xung học được phép "Độc cô cửu kiếm chỉ" cần dòm thấy chỗ sơ hở của đối phương là đâm vào. Nhưng lúc này thân pháp cùng chiêu thức của địch nhân chàng không nhìn rõ nên không biết đường mà phóng kiếm chiêu ra. Chàng lại thấy cánh tay trái đau nhói lên, vì bị mũi đao của địch nhân đâm trúng.

Lệnh Hồ Xung biết bữa nay khó lòng thủ thắng. Nếu không trốn chạy cho mau sẽ mất mạng dưới đao của địch nhân. Chàng liền đâm xéo đi một nhát rồi chạy thật nhanh về phía thị trấn. Tay trái chàng cầm đao, đồng thời nắm tay lại giữ cho vết thương ở bả vai khỏi chảy máu nhiều mới không té xuống.

Hai lão già đuổi một lúc thấy cước lực Lệnh Hồ Xung chạy rất mau không thể đuổi kịp. Chúng đã cướp được bí phổ rồi không muốn để xảy ra nhiều chuyện, liền dừng bước không rượt theo nữa, rồi trở gót bỏ đi.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Bớ quân giặc lớn mặt kia! Ăn cắp đồ rồi muốn trốn chạy chăng?

Đoạn chàng quay lại rượt theo.

Hai lão già tức quá lại trở gót xoay mình vung đao lên nhằm chàng chém tới.

Lệnh Hồ Xung không dám giao phong với họ lại xoay mình bỏ chạy. Chàng khẩn thâm trong bụng:

- Cầu sao có người cầm chiếc đèn lồng đi tới thì hay biết mấy!

Chàng chạy được mấy bước, chợt động tâm linh tung mình nhảy lên nóc nhà đứng nhìn bốn mặt thì thấy phía trước về mé tả trong một gian phòng có ánh đèn sáng lọt ra. Chàng liền hướng phía có ánh đèn mà chạy.

Hai lão già cũng nhảy lên nóc nhà rượt theo.

Lệnh Hồ Xung cúi xuống rút hai viên ngói liệng vào hai lão, miệng quát lớn:

- Chúng bay ăn cắp "Tịch Tà kiếm phổ" của nhà họ Lâm. Một tên đầu trọc, một tên tóc bạc! Dù chúng bay có chạy đến chân trời góc biển thì những hào kiệt võ lâm cũng bắt cho kỳ được phân thân chúng bay ra làm trăm mảnh.

Hai tiếng "chát chát" vang lên. Hai viên ngói rớt xuống đường lát đá xanh bị vỡ tan tành.

Hai lão già nghe chàng hô lên "Tịch Tà kiếm phổ", thì nghĩ thâm trong bụng:

- Nếu không giết thằng cha này đi thì mối hậu họa không biết đến đâu mà lường. Ta phải giết hẵn trước rồi sẽ quay lại Phật đường hạ sát cả đôi nam nữ thanh niên kia để bịt miệng mới yên được.

Đoạn chúng ra sức rượt theo.

Lệnh Hồ Xung thấy chân mình nhún ra. Khí lực mỗi lúc một yếu dần. Chàng liền hít mạnh một hơi chân khí nhằm về phía có ánh sáng mà chạy như người điên.

Đột nhiên chàng loạng choạng rồi té từ trên nóc xuống. Chàng vội thi triển thân pháp "Lý ngư đả đỉnh" lộn người đi hạ xuống đứng tựa vào tường. Hai lão già cũng nhẹ nhàng nhảy xuống chia ra đứng hai bên.

Lão trọc đầu toét miệng cười hung dữ nói:

- Lão gia đã mở cho mi một đường sống mà mi lại không chịu chạy đi. Bây giờ ta đưa mi xuống âm phủ cũng đừng oán ta nhé!

Lệnh Hồ Xung nhìn lão toét miệng ra thấy trong miệng lão chỉ còn ba chiếc răng vàng khè, coi rất xấu xa ghê gớm.

Lệnh Hồ Xung bất giác run lên, miệng lẩm bẩm:

- Té ra mặt trời đã mọc chứ không phải ánh đèn.

Chàng nhìn thấy lão đầu trọc phát ra ánh sáng lấp lánh liền cười hỏi:

- Hai vị ở bang hội, môn phái nào? Tại sao cứ nhất định đòi giết cho bằng được tại hạ mới cam lòng?

Lão tóc bạc khẽ nói:

- Còn cãi nhau với hần làm chi?

Lão giờ đơn đao lên nhằm đỉnh đầu Lệnh Hồ Xung bổ xuống.

Lão trọc đầu không thèm tiến lại giáp công, chỉ chống đao đứng bàng quang bên ngoài.

Lệnh Hồ Xung liền phóng đao chém tới. Chàng dùng đao làm kiếm đâm về phía trước. Mũi đao đâm trúng cổ họng lão tóc bạc.

Lão trọc đầu giật mình kinh hãi múa đao nhảy xỏ lại.

Lệnh Hồ Xung lại vung đao quét ngang một cái trúng ngay vào cổ tay lão. Thế là cả đao lẫn cổ tay lão trọc bị chặt đứt rớt xuống. Chàng liền chỉ mũi đao vào cổ họng lão hỏi:

- Hai lão ở môn phái nào? Nếu chịu cung xưng thì ta tha mạng cho.

Lão trọc đầu bật lên tiếng cười sằng sặc rồi cất giọng thê lương đáp:

- Anh em ta vùng vẫy giang hồ ít khi gặp được địch thủ. Bữa nay có phải chết dưới lưỡi đao của tôn giá lại càng đem lòng kính phục. Không hiểu cao tính đại danh tôn giá là gì? Nếu bọn lão phu chết đi mà không biết danh tánh người hạ thủ há chẳng biến thành con quỷ hồ đồ.

Lệnh Hồ Xung thấy lão tuy đã bị chặt đứt một cánh tay mà vẫn hiên ngang khí khái trong lòng có ý kính trọng là một bậc đại trượng phu. Chàng liền đáp:

- Tại hạ ở vào tình trạng bắt buộc phải tự vệ. Thực ra giữa chúng ta chẳng có chi thù oán mà lại chưa từng quen biết nữa. Bất ngờ tại hạ lỡ tay hại người, trong lòng rất hối hận. Chiếc áo cà sa kia các hạ hãy giao lại cho tại hạ rồi chúng ta từ biệt.

Lão trọc đầu nói:

- Dù lão phu có bị thua nhưng cũng không chịu đầu hàng kẻ địch.

Đoạn lão xoay tay trái cầm lưỡi đao trủy thủ đâm vào ngực.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Lão này thà chết chứ không chịu nhục, đáng là một tay hảo hán.

Chàng cúi xuống thò tay móc vào trong bọc lão để lấy chiếc áo cà sa. Bỗng chàng cảm thấy váng đầu vì biết mình ra máu quá nhiều, và đã bị thương trầm trọng. Chàng liền xé vạt áo đắp bừa vào mấy vết thương trên bắp vai cùng cánh tay, rồi mới rút được chiếc áo cà sa ở trong bọc lão trọc đầu ra.

Bỗng nghe đánh "cạch" một tiếng. Một khúc gỗ rớt xuống đất. Chàng lượm lên coi thì khúc gỗ dài chừng nửa thước đã cháy một nửa. Trên mặt tấm gỗ có những vân tự rất cổ quái.

Lệnh Hồ Xung nhận ra được đây là lệnh bài của giáo chủ Ma giáo và kêu bằng "Hắc mộc lệnh bài".

Ngày trước lúc chàng ở Cô Sơn mai trang, Bảo Đại Sở đã lấy lệnh bài này ra thì bọn Hoàng Chung Công lập tức phải nghe lệnh một cách kính cẩn không dám kháng cự chút nào, đủ biết lệnh bài này có uy quyền thay mặt cho Ma giáo giáo chủ. Chàng nghĩ thầm:

- Té ra hai lão này là người Ma giáo. Bọn chúng làm càn làm bậy tàn ác vô cùng. Ta có giết họ cũng không oan uổng.

Lệnh Hồ Xung rút áo cà sa cùng tấm lệnh bài vào trong bọc, rồi bụng bảo dạ:

- Bọn Ma giáo đang hoành hành bất hợp pháp trong vùng giáp giới hai tỉnh Triết Môn. Vậy ta hãy giữ tấm lệnh bài phòng khi dùng tới.

Lúc này chàng thấy đau nhức vô cùng. Chàng liền hít mạnh một hơi chân khí nhìn rõ phương hướng để tìm vào ngôi nhà cũ của họ Lâm trong ngõ Hướng Dương.

Lệnh Hồ Xung vừa đi được mấy chục trượng thì cảm thấy khó chịu vô cùng khó bề chống đỡ, chàng tự nhủ:

- Nếu ta mà té xuống thì chẳng những không toàn tính mạng. Mà sau khi chết đi người ta còn bảo mình là tên ăn cắp "Tịch Tà kiếm phổ", trong mình hãy còn tang vật, để tiếng ô danh cho hậu thế.

Chàng liền tự cường chống đỡ đi từng bước một vào trong ngõ Hướng Dương.

Nhưng cổng lớn nhà họ Lâm lại đóng chặt. Lâm Bình Chi cùng Nhạc Linh San bị điển huyết nằm lăn dưới đất, không có ai ra mở cổng.

Lúc này chàng muốn nhảy qua tường vào trong thì bất luận thế nào cũng không đủ sức.

Chàng đành đập cổng mấy cái, rồi vung chân đá vào cánh cổng.

Cái đá này chẳng những không mở được cổng mà người chàng lại bị hất ra té nhào ngất xỉu.

Khi Lệnh Hồ Xung tỉnh lại thấy mình nằm trên giường. Chàng giương cặp mắt lên nhìn thấy vợ chồng Nhạc Bất Quần đứng ở trước giường.

Chàng mừng quá la lên:

- Sư phụ! Sư nương! đệ tử...

Lòng chàng xúc động quá mạnh, nước mắt tuôn rơi tầm tã, chàng gắng gượng ngồi dậy.

Nhạc Bất Quần không trả lời cất tiếng hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Tiểu sư muội đâu rồi? Y... có được bình yên bình yên vô sự không?

Nhạc phu nhân dường như cũng xúc động, cất giọng run run đáp:

- Y không sao cả. Người... Tại sao người lại tới Phúc Châu?

Lòng dạ đàn bà bao giờ cũng dễ hiền hòa. Bà đem Lệnh Hồ Xung về nhà nuôi dưỡng tử thi nhỏ cho đến khi khôn lớn. Bà đã coi chàng như con ruột chính mình đẻ ra. Bây giờ lại được trùng phùng trách nào bà chẳng vừa thương tâm vừa hoan hỉ.

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- "Tịch Tà kiếm phổ" của Lâm sư đệ bị người Ma giáo cướp đem đi. Đệ tử giết hai lão đó rồi cướp lại đem về.

Chàng thò tay vào bọc thì không thấy tấm áo cà sa đâu nữa, trong lòng rất đổi hoang mang ấp úng hỏi:

- Tấm áo cà sa... đâu mất rồi?

Nhạc phu nhân đáp:

- Cái đó là của Lâm Bình Chi nên để cho gã thu giữ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thế là phải.

Chàng quay lại nhìn Nhạc phu nhân hỏi:

- Sư nương cùng sư phụ vẫn mạnh giỏi đấy a? Các vị sư đệ, sư muội bình yên cả chăng?

Nhạc phu nhân vành mắt đỏ hoe, đáp:

- Cả nhà đều bình yên.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao đệ tử lại đến đây? Phải chăng sư phụ cùng sư nương đã cứu đệ tử đem về?

Nhạc phu nhân đáp:

- Sáng sớm hôm nay ta đến ngôi nhà cũ của tiểu Lâm tử trong ngõ Hương Dương. Vừa đến cổng thì thấy người nằm chết giác dưới đất.

Lệnh Hồ Xung khẽ rên lên một tiếng rồi khẽ nói:

- Mà y nhờ ở sư nương đi sớm không thì bọn yên nhân Ma giáo đến nơi trông thấy trước đã giết chết hài nhi rồi.

Lệnh Hồ Xung trong lòng đã biết rõ Nhạc phu nhân dậy sớm không thấy Nhạc Linh San liền chạy tới ngõ Hướng Dương để tìm nàng. Nhưng sự kiện này chàng không tiện nói ra.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Người đã bảo hạ sát hai tên yêu nhân Ma giáo. Nhưng sao người biết bọn chúng là Ma giáo?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Hải nhi lục trong người chúng thấy tấm "Hắc mộc lệnh bài" của Ma giáo giáo chủ.

Chàng mừng thầm trong bụng, tự nghĩ:

- Ta đoạt được "Tịch Tà kiếm phổ" của Lâm sư đệ đem về. Như vậy thì sư phụ, sư nương cùng tiểu sư muội không còn ngờ vực cho ta lấy kiếm phổ. Đồng thời ta lại giết hai tên yêu nhân Ma giáo, chắc sư phụ không còn trách ta đã cấu kết với bọn Ma giáo nữa.

Ngờ đâu Nhạc Bất Quần sắc mặt xám ngắt "hừ" một tiếng rồi hỏi:

- Đến bây giờ mà người vẫn còn nói trắng nói cuội. Chẳng lẽ ta là hạng người dễ bị kẻ khác lừa bịp đến thế ư?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi vội nói:

- Có khi nào đệ tử dám lừa gạt sư phụ?

Nhạc Bất Quần cất giọng nghiêm khắc hỏi:

- Ai là sư phụ người? Giữa Nhạc mỗ với người đã thoát hết danh phận sư đồ rồi.

Lệnh Hồ Xung đang nằm trên giường lăn ngay xuống đất quỳ gối vừa dập đầu lạy vừa nói:

- Đệ tử tự biết mình đã làm nhiều việc tội lỗi nguyện xin lãnh trọng phạt của sư phụ. Có điều... có điều sư phụ đuổi ra khỏi môn trường thì đệ tử xin sư phụ thu hồi mệnh lệnh đó cho.

Nhạc Bất Quần quay sang một bên không nhận đại lễ, lạnh lùng nói:

- Vị tiểu thư của Nhâm giáo chủ Ma giáo coi người bằng cặp mắt xanh. Người đã cùng bọn chúng cấu kết với nhau thì còn cần đến sư phụ này làm chi?

Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ hỏi:

- Nhâm giáo chủ Ma giáo có vị tiểu thư nào đâu? Sư phụ nghe ai nói vậy? Đệ tử tuy cũng nghe nói Nhâm Ngã Hành có một cô con gái mà chưa từng gặp y bao giờ.

Nhạc phu nhân nói:

- Xung nhi! Đã đến lúc này, người bất tất phải nói dối làm chi nữa?

Bà buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Vị Nhâm tiểu thư kia đã triệu tập hết thầy những tay kỳ sĩ bằng môn tả đạo đến đỉnh Ngũ Bá Cương tỉnh Sơn Đông để chữa bệnh cho người. Vụ này bạn hữu võ lâm chẳng ai là không biết...

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi ngắt lời:

- Vị tiểu cô nương trên Ngũ Bá Cương... Y tên là Doanh Doanh... Y là con gái Nhâm giáo chủ đấy ư?

Nhạc phu nhân nói:

- Người hãy đứng lên nói chuyện!

Lệnh Hồ Xung từ từ đứng lên. Lòng chàng rất rối loạn, miệng lắp bắp:

- Doanh Doanh... là con gái Nhâm giáo chủ ư?... Chuyện này ở đâu mà ra?

Nhạc phu nhân tỏ vẻ không bằng lòng hỏi:

- Tại sao ở trước mặt sư phụ cùng sư nương mà người còn dám nói dối?

Nhạc Bất Quần tức giận hỏi:

- Ai là sư phụ sư nương gã?

Tiên sinh đập mạnh tay xuống bàn đánh "chát" một tiếng. Lập tức góc bàn bị vỡ một miếng rớt xuống.

Lệnh Hồ Xung sợ hãi vô cùng nói:

- Đệ tử quyết không dám lừa gạt sư phụ, sư nương...

Nhạc Bất Quần lớn tiếng đáp:

- Người còn nói một câu "sư phụ, sư nương" là ta đập chết người tức khắc.

Tiên sinh nổi giận hầm hầm, sắc mặt tím lại, tử khí hiện lên. Đó là dấu hiệu lão cầm giận đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung sợ quá chỉ đáp một tiếng:

- Vâng!

Chàng chìa tay ra vịn lấy thành giường mặt không còn một chút huyết sắc người chàng lão đảo muốn té. Chàng nói tiếp:

- Bọn chúng trị thương chữa bệnh cho tại hạ là việc có thực. Nhưng không một ai nói với đệ tử y là con gái Nhâm giáo chủ.

Nhạc phu nhân nói:

- Người là người thông minh lanh lợi cơ mưu như vậy có lý nào không đoán ra được? Thì là một vị cô nương nhỏ tuổi mà chỉ nói một câu là huy động được bao nhiêu kỳ sĩ tả đạo khắp Tam sơn Ngũ Nhạc ai ai cũng đến trị bệnh cho người. Vậy trừ Nhâm tiểu thư ở Ma giáo thì còn ai có quyền uy to lớn như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử... Tại hạ lúc đó tưởng cô ta là một bà già.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Thị bôi mặt cải trang hay sao?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Không có đâu! Nhưng... Nhưng lúc ấy tại hạ không được nhìn thấy mặt y.

Nhạc Bất Quần bật lên tiếng cười khẩy, không nói nửa lời nét mặt vẫn xám xanh.

Lệnh Hồ Xung ruột rối như tơ vò, nghĩ bụng:

- Chẳng lẽ Doanh Doanh là con gái Nhâm giáo chủ thật ư? Nhưng lúc đó Nhâm Ngã Hành bị cầm tù dưới đáy Tây Hồ thì con gái lão làm gì có quyền thế?

Nhạc phu nhân thở dài nói:

- Xung nhi! Nay Xung nhi lớn tuổi rồi, thành ra tư cách cũng thay đổi, ta nói gì người cũng chẳng thềm để tâm đến nữa.

Lệnh Hồ Xung sợ hãi đáp:

- Sư... sư... Đối với lời truyền dạy của lão nhân gia, lúc nào... hài nhi cũng thực là... thực là...

Chàng định nói: Đối với lời dạy bảo của sư nương lúc nào hài nhi cũng thực hết dạ tuân theo, không dám phản bội. Nhưng thực ra sư phụ cùng sư nương chàng có bảo chàng không được liên kết với Ma giáo thì chàng vẫn không tuân theo lời dặn bảo đó.

Nhạc phu nhân lại nói:

- Tỷ như Nhâm tiểu thư đối với người thật dạ hết lòng, người đã vì sinh mạng mà phải để thị triệu người đến trị bệnh cho thì việc đó hoặc giả còn có nguyên nhân...

Nhạc Bất Quần tức giận hỏi ngay:

- Thế nào là việc có nguyên nhân? Hễ vì mạng sống thì bất cứ điều gì cũng phải làm hay sao?

Trước nay Nhạc Bất Quần đối với thị vừa là sư huynh vừa là phu nhân bao giờ cũng nhã nhặn, lịch sự thế mà bữa nay bà nói câu gì lão cũng bắt bẻ hoặc chặn họng, đủ biết trong lòng lão đang tức giận đến cực điểm.

Nhạc phu nhân đã hiểu rõ tâm tính Nhạc Bất Quần, nên bà không tiện nói với tiên sinh. Bà nói tiếp:

- Nhưng sao người lại đi câu kết với tên đại ma đầu trong ma giáo là Hường Ván Thiên, sát hại bao nhiêu nhân sĩ chính giáo ta? Hai bàn tay người đã nhuộm máu đào của nhân sĩ chính giáo rồi! Thôi người... người đi mau đi!

Lệnh Hồ Xung nghe Nhạc phu nhân nói khác nào người bị giội một gáo nước lạnh lên lưng. Chàng nhớ lại khi ở quán Lương đình cùng lão Hường Ván Thiên liên thủ nghênh địch, chàng chưa động thủ giết một người nào. Nhưng khi ở trước hang sâu, thực ra khá nhiều nhân sĩ vì chàng mà phải uổng mạng. Trong những cuộc ác đấu này, nếu chàng không giết người tất chàng đã bị người hạ sát. Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, mà thành những món nợ máu.

Nhạc phu nhân lại nói tiếp:

- Xung nhi! Ngoài bao nhiêu món nợ máu, trên Ngũ Bá Cương người còn đắc tội với nhiều người. Xung nhi! Trước nay ta vẫn coi người như con ruột, nhưng việc đã đến thế này, sư nương... người cũng đành bất lực, chẳng còn cách nào che chở cho người được nữa.

Bà nói tới đây, bất giác hai hàng châu lệ đầm đìa chảy xuống má.

Lệnh Hồ Xung buồn rầu đáp:

- Hải nhi làm nên tội trạng, nhưng bậc đại trượng phu đã làm nên tội thì chính mình phải gánh lấy. Hải nhi quyết không để nhơ danh đến phái Hoa Sơn. Xin hai vị lão nhân gia mở pháp đường, mời hết anh hùng hảo hán các môn phái đến tham dự rồi đem hải nhi ra pháp trường trăm quyết để sáng tỏ môn quy phái Hoa Sơn là xong.

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài lên giọng mỉa mai:

- Lệnh Hồ sư phó, nếu hiện nay sư phó còn là đệ tử phái Hoa Sơn thì cử động này mới hợp pháp. Tuy sư phó có bị uống mạng, nhưng thanh danh phái Hoa Sơn vẫn giữ được toàn vẹn, mà chút tình sư đồ vẫn còn tồn tại. Nhưng ta đã thông tri khắp thiên hạ đuổi sư phó ra khỏi môn trường, thì những hành động về sau này còn can dự gì đến phái Hoa Sơn ta? Ta lấy danh nghĩa gì để xử trí sư phó? Trừ phi... Ha ha... Hai phe chính tà không đội trời chung với nhau được nữa mà sư phó sau này còn làm càn làm bậy, gặp phải tay ta, ta cũng coi sư phó như loại yêu tà, gian tặc, người nào cũng có thể ra tay hạ sát, thì khi đó ta không dung thứ sư phó nữa...

Tiên sinh nói tới đây thì ngoài phòng chợt có tiếng la:

- Sư phụ! Sư nương!...

Đúng là thanh âm tên đệ tử thứ hai phái Hoa Sơn tên gọi Lao Đức Nặc.

Nhạc Bất Quần hỏi ngay:

- Có việc chi vậy?

Lao Đức Nặc đáp:

- Bên ngoài có người đến bái phỏng sư phụ cùng sư nương, y tự giới thiệu là Chung Trấn ở phái Tung Sơn. Ngoài ra còn hai vị sư đệ của y nữa.

Nhạc Bất Quần nói:

- Cừu khúc kiếm Chung Trấn cũng đến Phúc Châu ư? Hay lắm! Để ta ra nghênh tiếp.

Tiên sinh dứt lời liền ra khỏi phòng.

Nhạc phu nhân đưa mắt cho Lệnh Hồ Xung. Khóe mắt bà đầy vẻ hiên từ, tựa hồ bà còn có điều gì muốn nói với chàng. Vậy chàng hãy chờ lại. Rồi bà cũng ra theo Nhạc Bất Quần.

Lệnh Hồ Xung coi vị sư nương này chẳng khác gì mẹ đẻ. Chàng thấy bà đối với mình mỗi ngày một thêm tình thương yêu thì trong lòng vô cùng hối hận, than thầm:

- Việc gì cũng chỉ tại ta tự ý mà làm. Đường thiện ác thị phi ta không nắm vững. Hường đại ca rõ ràng không phải là người chính nhân quân tử, mà ta chẳng hiểu đầu đuôi cứ xông bừa vào giúp y. Ta chết chẳng có chi đáng tiếc, nhưng ta để cho sư phụ

cùng sư nương mất mặt với đời. Trong phái Hoa Sơn mà xảy ra một tên đệ tử bất lương thì chẳng những môn phái bị mang tiếng xấu, mà bọn sư đệ, sư muội cũng hổ thẹn với người.

Rồi chàng lại tự nghĩ:

- Té ra Doanh Doanh là con gái Nhâm Ngã Hành. Thảo nào bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu sùng kính nàng như vậy... Nàng nói thế nào nên thế, và đã bắt bao nhiêu anh hùng hảo hán phải đi sung quân ở Tây Vực. Hối ôi! Đáng lẽ ta cần biết trước những điều này mới phải... Trong Ma giáo thì ngoài bọn đại ma đầu còn ai có quyền thế đến như vậy? Nhưng khi nàng cùng ở với ta một chỗ, trừ tính tình cổ quái và nét hay e thẹn, nàng chẳng khác gì người thông thường.

Giữa lúc đầu óc Lệnh Hồ Xung đang nổi lên bao nhiêu luồng tư tưởng như sóng cồn, bỗng nghe có tiếng bước chân. Một bóng người thấp thoáng lên vào phòng. Chính là con người mà chàng vẫn ngày thương đêm nhớ: tiểu sư muội Nhạc Linh San.

© [HQD](#)